

З ЛЮБОВ'Ю ДО ЗЕМЛІ

Миколу Йосиповича МУЛЯРА, 1939 року народження, заслужено вважають ветераном фермерської справи на Острозщині, адже більше двох десятиріч тому він одним із перших започаткував СФГ «Вілія» у Милятині. Це неординарне рішення глави сімейства про переїзд із Рівного до села уся родина тоді сприйняла по-різному: і з жахом, і з іронією, і з відчаєм, позаяк до рішення додався ще й банківський кредит у п'ять мільйонів рублів, адже господар заздалегідь придбав необхідну сільськогосподарську техніку, яку зберігав просто неба навколо багатоповерхівки по вулиці Пухова, де мешкала на той час в обласному центрі родина. Сьогодні той період уже в сім'ї згадують з посмішкою, бо в час переходу з рублів на купони сплатили весь той кредит, продавши машину ячменю.

Про становлення і розвиток сільгосп підприємства, як жартує сивочолий керівник, можна цілу наукову роботу писати, бо за двадцять років було всякого – і успіхи, і невдачі. Та й вчитися більше доводилося на власних помилках, бо ж ніхто з родини не мав досвіду у вирощуванні помідорів, огірків, цибулі та інших овочів, з яких і розпочали торувати свою фермерську стежку.

На моє запитання, що стало причиною такої кардинальної зміни виду діяльності у доволі немолодому віці чоловіка із більш як двадцятирічним трудовим стажем гідротехніка та будівельника, Микола Йосипович пояснює дуже просто – любов до землі. Саме з неї, годувальниці, переконаний, і починається людина, село, місто, держава. А звідки з'явилось це почуття у нього, каже, важко пояснити. Можливо, від батьків, але їх він, на жаль, не пам'ятає, бо рано залишився сиротою у багатодітній родині і виховувала його, наймолодшого, з шестирічного віку старша сестра Надія.

Не солодким був сирітський хліб у повоєнний період не лише у їхньої родини, що мешкала у селі Пашуки Гошанського району, бо доводилося всякого натерпітися, тому тодішнє дитяче бажання, аби в домі завжди було вдосталь харчів, знайшло напевне, свій куточок у його душі на все життя.

Не згубилося воно, мабуть, і тоді, коли випускником місцевої школи по-

до танцю. Дівчина навчалася бухгалтерській професії у сільськогосподарському технікумі і одразу припала хлопцеві до серця.

У 1964 році молодята одружилися. По закінченні навчання здібного випускника Миколу Муляра залишали в інституті із прекрасною перспективою професорської посади, але молодий чоловік не уявляв себе в костюмі з краваткою, тому вибрав направлення за спеціальністю на Південь України у радгосп «Сонячний». У родині на той час уже підростала донечка Наталя. Сухий південний клімат не був сприятливим для доньки і родина через кілька років повернулася до Рівного. Микола Йосипович влаштувався будівельником на заводі «Азот». Пішла працювати за спеціальністю і дружина. Згодом мо-

лода сім'я поповнилася ще й сином Ігорем. Так у сімейних клопотах і збігали будні, бо ж вихідні все частіше проводили у Галининих батьків у Милятині, допомагаючи по господарству та даючи можливість дітям і собі відпочити від міста.

Рік за роком збігали дуже швидко і подружжя Галини і Миколи Мулярів не зогляділися, як стали дідусям і бабусею чотирьом онукам – Максимові,

Павлові, Ігорю та Владі, а в особі зятя Олександра Калюжного та невістки Галини Господь подарував їм ще одного сина і доньку. Кажуть, що такі і старість безтурботно у місті зустріли б, якби не це фермерство. Хоч, зізнаються, що про рішення глави сімейства аж ніяк сьогодні не шкодують. Не шкодують і по роки важкої багаторічної праці, коли доводилося вирощеним тижнями торгувати на ринках Острога, Рівного, Києва, самостійно шукати ринки збуту, впроваджувати нові технології, в чомусь досягаючи успіху, а в чомусь розчаровуючись. Все це – невід'ємна частина їхнього життя, розвитку родинної справи, бо ж поряд із СФГ «Вілія» не менш потужним є і фермерське господарство «Родина», яке очолює зять Олександр Калюжний. Під батьківським і дідусевим крилом набуває уже власного досвіду син та внук Максим, який очолив новостворений обслуговуючий сільськогосподарський кооператив «АгроМакс». Спільними зусиллями обох господарств обробляють сьогодні

Не солодким був сирітський хліб у повоєнний період не лише у їхньої родини, що мешкала у селі Пашуки Гоцанського району, бо доводилося всякого натерпітися, тому тодішнє дитяче бажання, аби в домі завжди було вдосталь харчів, знайшло напевне, свій куточок у його душі на все життя.

Не згубилося воно, мабуть, і тоді, коли випускником місцевої школи поїхав за комсомольською путівкою у Казахстан піднімати цілину. Там ціна хліба пізнавалася кожним, кому довелося на тих землях у поті чола вирощувати пшеницю. Але що могло бути неможливого для молодих і завзятих. Працював як і всі – зранку до смерку, беручи активну участь у змаганнях комсомольських бригад тощо. Звідти ж, з Казахстану, і в армію служити пішов.

Роки військової муштри пішли на користь, додали життєвого досвіду і допомогли прийняти рішення про подальшу професійну освіту. Одразу після звільнення в запас Микола Муляр вступив до Рівненського інституту водного господарства. Був старанним і дисциплінованим студентом, вчився завзято і наполегливо, хоч студентських розваг не уникав. А головною розвагою тодішнього студентства був прототип сучасної дискотеки на танцювальній площадці в парку міста у супроводі духового оркестру. Саме на одній із таких «дискотек» і вподобав юнак красуню Галину, сміливо запросивши

динної справи, бо ж «Родина» не менш потужним є і фермерське господарство «Родина», яке очолює зять Олександр Калюжний. Під батьківським і дідусевим крилом набуває уже власного досвіду син та внук Максим, який очолив новостворений обслуговуючий сільськогосподарський кооператив «АгроМакс». Спільними зусиллями обох господарств обробляють сьогодні понад 500 гектарів ріллі, маючи повний комплекс всієї необхідної техніки для всіх етапів польових робіт – від оранки і сівби до збирання урожаю. Є де й овочі зберігати, хоч про холодильну установку для овочесховища ще поки що мріють. А тим часом свою сімдесят п'яту осінь Микола Йосипович зустрів з непоганим і вчасно зібраним урожаем за що вдячний всім працівникам господарства: і постійним, і тимчасовим. Вдячний дітям та онукам, що підтримали колись його рішення та йдуть з ним пліч-о-пліч всі ці роки, прислухаючись до його порад та проявляючи і турботу, і повагу. Вдячний дружині Галині Олександрівні, з якою 21 листопада відзначатимуть золоте весілля, адже саме вона всі роки подружнього життя була і залишається справжньою берегинею їхнього родинного вогнища та першим порадиником і другом у всіх родинних справах. Вдячний Богу і долі, що ота селянська любов до землі всі ці роки допомагає впевнено торувати йому свою фермерську дорогу в житті.